

Arrest

nr. 277 401 van 14 september 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 25 april 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 19 april 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 april 2022 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 oktober 2021 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van haar Bulgaarse partner.

Op 19 april 2022 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 20.10.2021 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Betrokkene diende een aanvraag gezinshereniging in als wettelijk geregistreerde partner van V., W.R.L. (RR. [...]) in toepassing van art. 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° stelt dat:

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon legt betrokkene volgende documenten voor:

- Aanslagbiljet van het jaar 2021
- Rekeninguittreksel met betrekking tot de storting van het pensioen dd. 24.08.2021, 23.09.2021, 22.10.2021 op naam van de referentiepersoon
- huurovereenkomst bladzijde 1 en 4: huurovereenkomst tussen de Belgische referentiepersoon, de verhuurder en F.E.A., de huurder, met huurprijs €615.
- verkoopovereenkomst voor het appartement [...] op datum van 13.08.2019
- huurovereenkomst tussen M.S., de verhuurder en A.K. en echtgenote, de huurders, zonder datum en zonder bedrag van de huurprijs
- 1 bewijs van betaling van huurprijs van €615 op 9 december, zonder jaartal op de postchequerekening van de Belgische referentiepersoon
- aankoopakte van het appartement gemerkt I A4 met adres [...]
- aanslagbiljet onroerende voorheffing van het jaar 2021
- Attest dd. 07.01.2022 van Belfius Bank NV omtrent het beschikbare saldo op de rekening op naam van de referentiepersoon
- Document dd. 10.01.2022 van Cretan Bank omtrent het spaarboekje op naam van de referentiepersoon

Vermoedelijk wenst de referentiepersoon met voorlegging van deze documenten aan te tonen, naast bestaansmiddelen uit pensioen, bestaansmiddelen te verwen/en uit verhuur van 2 appartementen. De bewijzen betreffende de verhuur van de betreffende appartementen zijn echter partieel, waardoor geen van de twee kan in rekening worden gebracht. Ten eerste, wat betreft de huurovereenkomst tussen de Belgische referentiepersoon en F.E.A. waarvan we enkel de eerste en de vierde bladzijde hebben ontvangen, ontbreekt het adres van de huurwoning, alsook de datum waarop de huurovereenkomst een aanvang nam. We kunnen derhalve niet vaststellen of de 'onderhandse verkoopovereenkomst' betreffende een appartement gelegen te [...], die direct na deze huurovereenkomst in de stukkenbundel steekt, het verhuurde appartement betreft. Om inkomen uit verhuur te kunnen aanvaarden, is het de bedoeling dat we kunnen vaststellen dat de referentiepersoon eigenaar is van het verhuurde goed (bij voorkeur aan de hand van een akte ipv een verkoopovereenkomst), dat we kennis kunnen nemen van de verhuurovereenkomst en dat er bewijzen worden toegevoegd waaruit blijkt dat de huur wel degelijk zoals afgesproken wordt overgemaakt (bewijs van overschrijvingen van de huurprijs voor enkele opeenvolgende maanden op rekening van de referentiepersoon door de huurder).

Of deze verkoopovereenkomst te linken is met de voorgelegde huurovereenkomst tussen de Belgische referentiepersoon en F.E.A., valt niet objectief vast te stellen. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel berust de link aldus slechts op speculatie. We moeten de link met zekerheid kunnen vaststellen om deze bewijsstukken ter staving van de bestaansmiddelen mee in rekening te kunnen nemen.

Ten tweede, wat betreft het tweede appartement, beschikken we evenzeer niet over voldoende informatie om met zekerheid te kunnen vaststellen dat er bestaansmiddelen ten gunste van de referentiepersoon uit voortkomen. Van de oude huurovereenkomst tussen de heer M.S., de verhuurder en A.K. en echtgenote, de huurders, kregen we enkel de eerste bladzijde van deze overeenkomst. Uit de verkoopakte van de woning blijkt wel dat de voormalige eigenaar M.S. heet. In die zin kan dit keer de link wel gelegd worden tussen de huurovereenkomst en de eigendomsakte. Er werd ook een bewijs van het overmaken van 615 euro door de heer K.A. aan de referentiepersoon voorgelegd, weliswaar slechts voor 1 maand. We kunnen echter niet vaststellen of hij met dat bedrag de volledige huurprijs voor één maand heeft vereffend, bij gebrek aan gegevens daarover in de huurovereenkomst. De voorgelegde eerste bladzijde van de huurovereenkomst bevat geen informatie over de startdatum van de overeenkomst, van de te betalen huurprijs en geen vermelding van het adres van de verhuurde woning. Bovendien kan aan de hand van slechts één maal het ontvangen van een bedrag niet worden vastgesteld dat de huurder wel degelijk maandelijks correct de huur betaalt en de bestaansmiddelen dus daadwerkelijk regelmatig en stabiel ter beschikking zijn van de referent. Bovendien dient met betrekking tot dit appartement te worden opgemerkt dat het nog niet is opgenomen in het aanslagbiljet onroerende goederen van de referent.

Ten slotte legt betrokkene nog documenten voor omtrent het spaarboekje en het beschikbare spaarsaldo op rekeningen van Belfius Bank NV en Crelan Bank van de Belgische referentiepersoon. Een spaarbedrag kan niet in aanmerking worden genomen om te kunnen bewijzen dat een referentiepersoon over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt, tenzij het spaarbedrag een interest zou opbrengen dat als stabiel en regelmatig zou kunnen worden beschouwd. Met het bedrag die de referentiepersoon ter beschikking heeft op zijn rekeningen en de huidige interesten, kan bezwaarlijk gesteld worden dat hij een vermeldenswaardige rente ontvangt. Voor zover het de bedoeling zou zijn het eigenlijke spaarbedrag aan te spreken om in het levensonderhoud van het gezin te voorzien, dient te worden opgemerkt dat niet kan vastgesteld worden hoe dit spaarbedrag zal worden aangevuld en met welke regelmaat dit kan verwacht worden. Bij bestaansmiddelen is het van belang de stabiliteit en de regelmaat te kunnen vaststellen.

Gezien al het bovenstaande niet in aanmerking kan worden genomen bij de beoordeling van de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen, rest er enkel het pensioen van de Belgische referentiepersoon dat in rekening kan worden genomen. Echter, het pensioen dat de Belgische referentiepersoon uitgekeerd krijgt is niet ter waarde van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast, zoals vermeld in artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Meer nog, het pensioen dat de referentiepersoon geniet, is zelfs niet ter waarde van 100% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Dat laatste komt heden immers op €1478,22 maandelijks.

Normaal gezien dient overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid een behoeftenanalyse te worden gemaakt bij ontoereikendheid van de bestaansmiddelen. Echter, het heeft geen zin die oefening te maken omdat de bestaansmiddelen van de referent eenvoudigweg niet volledig in aanmerking kunnen worden genomen bij gebrek aan voldoende informatie. Betrokkene voldoet niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“2.2.1. SCHENDING VAN ART. 42 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 5 (HIERNA VREEMDELINGENWET) IUO. DE SCHENDING VAN DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT (ART. 62 VREEMDELINGENWET) IUO. SCHENDING VAN DE ZORGVULDIGHEIDSVERPLICHTING

3.

De gemachtigde heelt in huidige zaak geen daadwerkelijk en concreet onderzoek doorgevoerd in de zin van art. 42 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

"Art. 42. a

(...)

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid

Dit artikel legt aan de Minister de verplichting op om te bepalen welke bestaansmiddelen de referentiepersoon en zijn familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden en geeft hem de mogelijkheid alle bescheiden en inlichtingen hiervoor te doen overleggen.

4.

De bestreden beslissing stelt terzake:

" (...) Normaal gezien dient overeenkomstig art. 42 § 1, tweede lid een behoeftenanalyse te worden gemaakt bij ontoereikendheid van de bestaansmiddelen. Echter, het heeft geen zin die oefening te maken omdat de bestaansmiddelen niet volledig in aanmerking kunnen worden genomen bij gebrek aan voldoende informatie. (...) "

De motivering van de bestreden beslissing kan niet worden aangenomen waar zij stelt dat het maken van een behoeftenanalyse "geen zin" (sic) zou hebben om reden dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet in aanmerking zouden kunnen worden genomen.

Primo heeft verwerende partij onmiskenbaar kennis gekregen van (het bedrag van) het pensioen dat de referentiepersoon maandelijks ontvangt. Dit blijkt genoegzaam uit de bestreden beslissing.

Dat de betreffende attaché meent dat de realiteit van de huurinkomsten door verzoekster niet zou worden bewezen - i.e. een overweging welke nota bene voor ernstige betwisting vatbaar is en waaromtrent derhalve voorbehoud- impliceert uiteraard nog niet dat het bedrag van het pensioen van de referentiepersoon niet in aanmerking zou kunnen worden genomen bij het uitvoeren van een behoeftenanalyse, a fortiori gelet op (i) de afwezigheid van enige huurlast/ hypothecaire lening en gelet op (ii) het spaarkapitaal waarover de referentiepersoon beschikt en dat werd ter kennis gebracht aan verwerende partij.

Secundo, indien verwerende partij meende dat hij de behoeftenanalyse niet zou kunnen uitvoeren omwille van vermeende onduidelijkheden m.b.t. de inkomstensituatie (en desgevallend het uitgavenpatroon), kon hij zich - zoals art. 42 Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt- alle bescheiden en inlichtingen doen overleggen. In casu weigert verwerende partij evenwel elk onderzoek om de enkele reden dat één component van het inkomen van de referentiepersoon hem niet volledig duidelijk zou zijn, nl. de huurinkomsten in hoofde van de referentiepersoon.

Zulke motivering is onverenigbaar met (i) de verplichting een behoeftenanalyse uit te voeren en (ii) met de mogelijkheid zich bescheiden en inlichtingen te doen overmaken en is derhalve strijdig met art. 42 Vreemdelingenwet.

Dit artikel verplicht de overheid een behoeftenanalyse uit te voeren wanneer aan de voorwaarde van de regelmatige en voldoende bestaansmiddelen niet voldaan is, i.e. net de hypothese welke zich- volgens de gemachtigde- in casu voordoet.

Voor de thesis dat geen behoeftenanalyse zou dienen te worden uitgevoerd wanneer (een onderdeel van) de bestaansmiddelen niet in aanmerking zouden worden genomen, bestaat geen enkele grondslag (noch wettelijk, noch reglementair, noch jurisprudentieel...)

Het is niet aan verzoekster om in de plaats van de gemachtigde een eigen behoeftenanalyse te maken, aangezien het maken van een behoeftenanalyse een verplichting is die conform artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet duidelijk bij de gemachtigde ligt. (in dezelfde zin: RvV 8 februari 2018, nr. 199 458)

Tertio, indien verwerende partij was overgegaan tot het uitvoeren van de behoeftenanalyse, had hij / zij eenvoudig kunnen vaststellen dat ook verzoekster zelf over een eigen inkomen beschikt hetgeen uiteraard weerslag heeft op de vraag of het pensioen van de referentiepersoon wel als voldoende bestaansmiddel kan worden beschouwd.

Tertio, eigen inkomen van verzoekster is uiteraard relevant in het kader van de behoeftenanalyse aangezien het duidelijk indiceert dat er geen risico is dat zij ten laste zou vallen van de openbare overheden. Onder stuk 2 voegt verzoekster haar arbeidsovereenkomst en loonfiches.

Gelet op voorgaande dient een schending van art. 42 Vreemdelingenwet iuo. het zorgvuldigheidsbeginsel iuo. het redelijkheidsbeginsel te worden aangenomen.”

2.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, de artikelen 40ter en 42 van de vreemdelingenwet waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert.

Artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier. Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :
1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid.*

Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Uit de samenlezing van beide artikelen blijkt dat indien de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet gelijk zijn aan 120% van het leefloon, verweerder een behoefteanalyse dient uit te voeren. Hierbij wordt op basis van de eigen behoeften van de referentiepersoon en zijn familieleden vastgesteld aan welke bestaansmiddelen zij nood hebben opdat zij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden.

In casu motiveert verweerder dat een behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet geen zin heeft omdat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet volledig in aanmerking genomen kunnen worden bij gebrek aan voldoende informatie.

In het kader van haar aanvraag legde verzoekster volgende stukken neer om de bestaansmiddelen van haar Belgische partner te staven:

- “- Aanslagbiljet van het jaar 2021*
- Rekeninguittreksel met betrekking tot de storting van het pensioen dd. 24.08.2021, 23.09.2021, 22.10.2021 op naam van de referentiepersoon*
- huurovereenkomst bladzijde 1 en 4: huurovereenkomst tussen de Belgische referentiepersoon, de verhuurder en F.E.A., de huurder, met huurprijs €615.*
- verkoopovereenkomst voor het appartement [...] op datum van 13.08.2019*
- huurovereenkomst tussen M.S., de verhuurder en A.K. en echtgenote, de huurders, zonder datum en zonder bedrag van de huurprijs*
- 1 bewijs van betaling van huurprijs van €615 op 9 december, zonder jaartal op de postchequerekening van de Belgische referentiepersoon*
- aankoopakte van het appartement gemerkt I A4 met adres [...]*
- aanslagbiljet onroerende voorheffing van het jaar 2021*
- Attest dd. 07.01.2022 van Belfius Bank NV omtrent het beschikbare saldo op de rekening op naam van de referentiepersoon*
- Document dd. 10.01.2022 van Crelan Bank omtrent het spaarboekje op naam van de referentiepersoon”.*

In de eerste plaats motiveert verweerder concreet dat, waar verzoekster wenst aan te tonen dat de referentiepersoon inkomsten verwerft uit de verhuur van twee appartementen, deze stukken partieel zijn en derhalve niet in rekening genomen kunnen worden. Er wordt vastgesteld dat de stukken die verzoekster neergelegde met betrekking tot de voormelde appartementen, onvolledig zijn. In de bestreden beslissing stelt verweerder vast dat hij over onvoldoende informatie beschikt om te kunnen vaststellen dat de huurgelden die voortvloeien uit deze appartementen, wel degelijk toekomen aan de referentiepersoon.

Wat betreft de spaargelden van de referentiepersoon, wordt er in de bestreden beslissing gemotiveerd dat deze gelden niet in aanmerking genomen kunnen worden als stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen.

Tot slot motiveert verweerder dat het pensioen dat de referentiepersoon uitgekeerd krijgt minder dan 120% van het leefloon bedraagt. In een dergelijk geval dient er een behoefteanalyse uitgevoerd te worden. Doch motiveert verweerder dat een dergelijke analyse *in casu* geen zin heeft, aangezien de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet volledig in aanmerking genomen kunnen worden bij gebrek aan voldoende informatie.

Verweerders motivering betreffende de vermeende huurinkomsten en de spaargelden van de referentiepersoon worden door verzoekster in wezen niet betwist. In haar verzoekschrift voert zij echter wel aan dat verweerder onmiskenbaar kennis heeft kunnen nemen van het bedrag van het pensioen van de referentiepersoon en dan ook verplicht was om een behoefteanalyse uit te voeren. Verzoekster wijst op artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet en betoogt dat de gemachtigde verplicht is een behoefteanalyse uit te voeren indien aan de voorwaarde van de regelmatige en voldoende bestaansmiddelen niet voldaan is, zoals *in casu* het geval is.

Waar verweerder in de bestreden beslissing motiveert dat een behoefteanalyse geen zin heeft omdat een deel van de bestaansmiddelen niet in aanmerking genomen kunnen worden, mist deze motivering volgens verzoekster enige grondslag.

In de nota met opmerkingen betoogt verweerder dat er overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State geen behoefteanalyse uitgevoerd dient te worden als er geen actuele, stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40*ter*, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet in aanmerking genomen kunnen worden. Hieromtrent dient de Raad in de eerste plaats vast te stellen dat verweerder niet ontkent dat de referentiepersoon beschikt over een pensioen, zijnde 1364,9 euro per maand. Daarenboven blijkt niet uit de motieven van de bestreden beslissing dat verweerder van mening is dat de voormelde pensioengelden niet in aanmerking genomen kunnen worden. Zoals verzoekster aanstipt, laat verweerder na om te verduidelijken waarom aan de hand van het pensioen van de referentiepersoon, de toetsing van artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet niet naar behoren kan gebeuren.

In de mate dat verweerder in de nota met opmerkingen betoogt dat het pensioen van de referentiepersoon niet in aanmerking genomen kan worden omdat deze gelden minder dan 120% van het leefloon bedragen, dient er opnieuw op gewezen te worden dat artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet in een dergelijke situatie wel degelijk voorziet dat een behoefteanalyse moet gebeuren. De Raad van State heeft dienaangaande duidelijk gesteld dat *“er [...] dus sprake [moet] zijn van in aanmerking te nemen bestaansmiddelen die lager zijn dan het aangehaalde referentiebedrag, alvorens de overheid tot een behoefteanalyse moet overgaan”* (RvS 25 november 2015, nr. 233.022). Dat is *in casu* het geval. Verweerder erkent dat er bewijzen voorliggen van een inkomen, namelijk het pensioen van de referentiepersoon. De motivering dat er bewijzen van bepaalde andere inkomsten ontbreken, volstaat niet om te stellen dat een behoefteanalyse in het onderhavige dossier overbodig is.

Verzoekster kan gevolgd worden waar zij aldus betoogt dat waar de aangetoonde inkomsten van de referentiepersoon lager is dan 120% van het leefloon, verweerder wel degelijk gehouden was om een behoefteanalyse door te voeren overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel *iuncto* artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is, in aangegeven mate, gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 april 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT